

Vlak u jednom smjeru

Vozim se u hladnom vlaku koji griju grafiti i tihi uzdasi umornih ljudi. Na mutnim prozorima vidi se pokoja izgubljena kapljica, a iza njih zid magle. Željela bih spokojno zaspati. Čuje se samo lagani zvuk kliženja kotača po tračnicama.

Stanica Godina 5. Sretno se meškoljim na svojem mjestu kraj prozora. Bezbrizno sam stavila ručice na staklo te s divljenjem promatram sve oko sebe. Nemam mamu, a ni tatu, no baka brižno čuva moju prijevoznu kartu. Tu je naravno i Tutač, moj imaginarni prijatelj. Nas dvoje volimo obasipati baku radoznalim pitanjima, a ona na njih uvijek ima strpljiv odgovor. Vozimo se brzo, štoviše prebrzo i dolazimo do stanice Godina 7.

Idem u školu, a u klupi sjedim s Tutačem. Na satu prirode i društva morali smo nacrtati svoju obitelj, a zatim bi učiteljica naše crteže stavila na pano. Pod odmorom smo se svi sjatili pred pano i tražili svoje crteže. Ja sam svoj odmah uočila. Ostalima su jedva svi članovi obitelji stali na papir. Bili su obučeni u šarene odjevne kombinacije sa svakakvim modnim dodatcima. Za razliku od njihovih crteža na mojem smo bili baka, Tutač i ja, nacrtani crnom bojom. Vlak je sada malo usporio, no svejedno sam brzo stigla do stanice Godina 15.

Odlična sam učenica, upisala sam gimnaziju, a imam i prijateljicu Sonju. Sve se doimalo sasvim normalnim, za promjenu, barem dok se nije desilo ono najgore. Baka je umrla i više ne čuva moju prijevoznu kartu. Sada ovim tračnicama putujem sama. Sve sam više postajala opterećena svojim izgledom. U plitkom odrazu nisam vidjela ono što sam htjela. Iako sam to željela izbjeći, uspoređivala sam se s drugima i postavljenim kriterijima ljepote nametnutima u medijima i društvu. U milimetrima znam propisanu širinu prsa, struka i bokova. Ljudi te pokušavaju „popraviti“. Daju ti mnoge savjete, prepisuju kreme, maske za lice, tretmane i tada se u jednom trenutku nešto u tebi prelomi i ti želiš „popraviti“ sebe. Dijagnoza – bulimija. Uzimala sam

laksative i dijetne pilule. Kosti su se ocrtavale po mojem tijelu. Vlaku je dugo trebalo da dođe do stanice Godina 18.

Prošla sam svakakva psihijatrijska liječenja, terapije, no mislim da i sami znate koliko su bile učinkovite. Svake noći budim se oblivena strahom noćnih mora. Sve više to sanjam. Sve više sanjam i prisjećam se kako je moj otac tukao moju mamu. Ja to tada nisam razumjela. Sjedila bih skučena u kuhinjskom ormariću i slušala očajne krikove, nemilosrdan glas i udarce. Trnci prolaze mojim tijelom kada se samo na sekundu prisjetim onog što sam vidjela. Onog što dijete od tri godine ne bi trebalo vidjeti, ali je vidjelo. Počela sam pušiti cigarete, a alkohol mi odavno nije ništa novo. Evo, upravo sam zapalila jednu, ali ne i prvu ovog dana. Dok me dim cigareta obgrljuje, prisjećam se današnjeg razgovora dviju žena srednjih godina. Govorile su o nekoj djevojci iz našeg kvarta. Sinoć je počinila samoubojstvo skočivši s osmog kata. Dvije minute pričale su kako žale njenu obitelj, a ostalih deset minuta o tome kako je sigurno bila psihički poremećena i kako nitko ne može zaustaviti takve osobe da to počine. Nije bilo prvi put da nešto čujem o toj djevojci. Zlostavljali su ju, nazivali svakakvim pogrdnim imenima, a za to se znalo. Potražila je pomoć, no na čelu ekipe zlostavljača nalazila se kćerka tadašnjeg glavnog direktora jednog poduzeća, tako da se sve to brzo pomelo pod tepih. I eto, ljudi ju osuđuju čak i sad kad je mrtva. Ja sam ju razumjela. Osjećam se kao da samo plutam u ovom plitkom svijetu...

Vlak je sporo došao do stanice Godina 20. Razmišljala sam o tome. Svakim izdahom moja je nutrina sve više prazna. Svaki je dan kao sjena, a svaka je noć bijedan odraz prošlosti. Odlučila sam, odlazim. Čula sam poznat glas: „Je li ovdje slobodno?“ Samo sam kimnula glavom. Bila je to Sonja, jedina prijateljica koju sam imala u srednjoj. Nismo razgovarale, ali nije bilo neugodno; štoviše, odgovarala nam je tišina običnih stranaca. Prije nismo imale ništa, a dijelile smo sve. Sad imamo sve, a ne dijelimo ništa. Kao da nam je zajedno proveden mali dio prošlosti

bio dovoljan da ispuni našu sadašnjost. Taj naizgled nevažan susret natjerao me da izdržim do sljedeće stanice.

Godina 21. Vlak nikada nije ovako sporo vozio do sljedeće stanice. Izjeda me šapat u glavi, a tjeskoba se samo prikrada. Progone me vlastiti osjećaji, uzalud se branim. Sviđa mi se ideja spokoja, tišine u glavi. Zamišljala sam prostrano polje žita u kojem sam s bakom i s mamom, no ipak me plašila ideja smrti. „Što ako poslije ovog nema ničega?“ Razmišljala sam do zadnjeg trenutka, a onda je vlak stao. Izašla sam. Nisam više putnik ovog vlaka, moja je karta već odavno istekla.

Elena Matejaš, 3. U